

ſom derimod ſiger, at Vædringsforſlaget kun er en Redaktionsforandring. Deri kan jeg ikke være enig, jeg finder nemlig, at der er en temmelig væſentlig Forſkjel mellem de to Forſlag, men jeg kan i det Hele ikke ſlutte mig til Grundtanke i Hovedforſlaget, og jeg kan heller ikke ſtemme for Vædringsforſlaget, uagtet jeg erkjender, at Vedtagelſen af dette i en ſtørre Grad vilde vidne om Forſonlighed end Vedtagelſen af Hovedforſlaget. Jeg ſkal indſkrænke mig til diſſe ſaa Bemærkninger.

Lermanſen: Det er jo i og for ſig klart, at ved en Sag ſom denne er der to Ting, ſom hver for ſig vil være afgjørende for vor Afſtemning. Den ene er den, om vi overhovedet i den politiffe Stilling finde nogen Grund til at fremkomme med en Adreſſe ſom den foreliggende, den anden er Betimelighedshenſynet, om det er det rette Tidſpundt dertil. For dem, ſom nu overhovedet i den politiffe Stillings Alvor ikke ſe Noget, der retfærdiggjør Fremkomsten af en Adreſſe ſom denne, er det jo en Selvfølge, at de ere klare over deres Stilling til den, og at de ſtemme imod den, og jeg ſer ikke, at der til dem er noget videre at ſige. Men man kan meget godt være fuldt overbevist om, at et ſaadant Skridt er baade onſkeligt og nødvendigt, og dog kan man være uenig, om det juſt er det rette Tidſpundt, man har valgt til at foretage dette Skridt. Jeg ſkal udtales, at i Almindelighed anſer jeg det bedſte Tidſpundt for en ſaadan Udtalelſe til Hans Majeſtet Kongen for at være, naar en Samling er ſin Slutning nær, da man ligefom i en Sun kan overſe Samlingens Frugt, hvad den har bragt tilveie, og hvad der vil ſavnnes i Dpfylbelſen af berettiget Haab. Jeg har ogſaa tidligere udtalt her, at havde den Adreſſe, ſom vi ſtemte over i afvigte Foraar, været af den Beſtaffenhed ſom den, der ligger for idag, havde jeg af min fuldeſte, inderſte Overbeviſning givet den min Stemme, og jeg tror endnu den Dag idag, at det havde været det Bedſte for os alleſammen, om vi dengang havde vedtaget en ſaadan Adreſſe. Men dengang var Stillingen aldeles ikke ſaaledes, at en Adreſſe ſom den, vi nu have liggende for os, kunde komme frem og føre til Noget. Dengang jeg først blev ſat i Kundskab om, at denne Adreſſe var paataent, da var atter min første Tanke den: er det dog ikke det Klogeſte og Bedſte, at vi vente, indtil denne Samling er ſin Slutning nær og paany har ſtadsſættet den Kjendsgjæning, hvorfra denne Udtalelſe gaar ud. Men jeg har høiet mig for Vægten af de Grunde, ſom tale for, at den er kommen frem i nærværende Dieblif. Det er jo en Erfaring, ſom lyſer os indse fra alle Livets Omraader, at naar en Strid mellem tvende Parter har antaget en ſaadan Skarphed, ſom den forløbne Tid har viiſt er Tilfældet mellem Regjeringen og Folkethingets

Flertal, ſaa er Haabet om god Samarbeiden næſten umulig, ſaa er det rimeligt, at heller ikke Fremtiden vil kunne tilveiebringe nogen frugtbar Samvirken, og vi ſtaa ſaa lige overfor den ſandſynlige Udfigt, at vi ikke blot ville ſpilde en hel Samlings Tid og Kræfter, men tillige komme til at erfare, at det bliver vanſkeligere og vanſkeligere, jo længere man kommer frem i Samlingen, at gjøre et ſaadant Skridt ſom det her paataente, ja, at det i ſidſte Stade maafke viſer ſig, at nu er det helt umuligt, at nu er et Forſøg paa paa den Maade, ſom her er paataent, at opnaa Uæjvning og Forſoning, ſlet ikke at tænke paa; thi nu er den haarde Knude, ſom vi nys have ſtaaet overfor, bleven afløſt af en anden eller maafke flere Knuder, ligefaa haarde og ligefaa uløſelige. Jeg ſer ikke, at der er noget i Partifillingen, ſaaledes ſom den er freimgaaet af de ſidſte Valg, ſom retfærdiggjør en anden Dpfattelſe. Nu forekommer det mig, at der er ligefom et Haablik, en volig Stund mellem den Storm, ſom ſidſt forer forbi, og de Storme, ſom kunne ventes, et Dieblif, hvor man kan haabe, at det vil lykkes ved en Vædring i Ministeriet, ſom her er ganſke overladt til Hans Majeſtets Wiſdom, uden at opſtille noget af de Krav, hvorom det kan tvivtes, om de have gyldig Grund i vor Grundlov eller ikke, at forebygge det Værſte for vor Fremtid. Adreſſen udtaler ikke nogen Dom, men kun en Kjendsgjæring, og jeg tror, at det er fuldſtændig i vor Forfatnings Aand, at naar det ene konſtitutionelle Middel, nemlig Dpløsning og Appel til Valgerne, ikke har tilveiebragt Betingelſerne for den forſønde og mildere Stemning, ſom maa komme tilſtebe, inden vi kunne haabe paa en god Samarbeiden, ſaa bør det forſøges ved en Forandring i Regjeringen at naa dette Maal. Dette er mine Grunde til at ſlutte mig til den Adreſſe, ſom foreligger, og jeg ſer ikke nogen væſentlig Forſkjel i de to Afſtatteſer, ſom vi have Valget imellem. Kan den ſidſte Afſtatteſe, ſom fremkommer ved Vædringsforſlaget, gjøre, at flere ærede Medlemmer med en roligere Samvittighed kunne ſtemme derfor, ſaa er der fra min Side heller ikke Noget til Hinder for at give Adreſſen i denne Stikfelſe min Stemme.

Gas: Da jeg meget beklager, at den foreliggende Adreſſe er fremkommen, og da jeg vil ſtemme imod den, hvorledes den end bliver, naar den endelig ſkal vedtages, ſaa tror jeg det rigtigt, at jeg med nogle ganſke ſaa Ord begrundet min Afſtemning. Jeg er enig med den ærede Forſlagsſtiller i nogle af de Grunde, ſom han har fremsført for Adreſſens Indbringelſe. Jeg er ſelvſølgelig enig med ham i — og det tror jeg, vi Alle ere —, at den Tilſtand, hvori vi for Diebliffet befinde os, er i allerhøjſte Grad utilfredsſtillende. Jeg er enig med ham i, at Arbejdet gaar langſommere og beſværligere, end det var